

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **Den Braven Czech and Slovak a.s.**, se sídlem Úvalno 353, IČO: 26872072, zast. Mgr. Karlem Ležatkou, advokátem se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, 28. října 1610/95, proti žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Washingtonova 7, v řízení o žalobách proti exekučním příkazům žalovaného ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85610-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 a ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85445-2/2014-510000-42.1 a proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-60/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-52/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-53/2014-510000-11

t a k t o:

- I. Žaloby se v části, ve které se žalobce domáhá zrušení exekučních příkazů žalovaného ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85610-2/2014-510000-42.1, ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 a ze dne 11. 6. 2014 č. j. 85445-2/2014-510000-42.1, o d m í t a j í .
- II. Žaloby se v části, ve které se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-60/2014-510000-11, ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-52/2014-510000-11 a ze dne 8. 8. 2014 č. j. 109675-53/2014-510000-11, z a m í t a j í .
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se samostatně podanými žalobami ze dne 6. 10. 2014, které soudu došly dne 13. 10. 2014, domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených exekučních příkazů ze dne 11. 6. 2014 a dále rozhodnutí žalovaného o námitkách proti těmto exekučním příkazům ze dne 8. 8. 2014, jimiž byly námitkami napadené exekuční příkazy změněny.

Žaloby byly původně vedeny pod sp. zn. 9 Af 64/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. 1451000192, č. j. 85610-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-60/2014-510000-11), sp. zn. 9 Af 65/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. 1451000178, č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-52/2014- 510000-11) a sp. zn. 9 Af 66/2014 (exekuční příkaz ze dne 11. 6. 2014 č. 1451000179, č. j. 85445-2/2014-510000-42.1 a rozhodnutí o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-53/2014- 510000-11). Vzhledem k tomu, že se jedná o věci skutkově a právně obdobné, soud je při ústním jednání konaném dne 25. 10. 2017 spojil ke společnému projednání a rozhodnutí s tím, že společné řízení o těchto věcech bude nadále vedeno pod sp. zn. 9 Af 64/2014.

Žalobce v podaných žalobách namítal, že exekuční příkazy jsou zmatečné a nesrozumitelné, některé náležitosti v nich zcela chybí, jiné byly uvedeny nesmyslně, není z nich patrné, co jimi správce daně zamýšlel, a tato pochybení z důvodu jejich četnosti a závažnosti nebyla zhojitelná výkladem nebo jiným způsobem. Poukázal na to, že exekuční příkazy byly sice na základě podaných námitek změněny, nedošlo však k jejich zrušení, ačkoliv pro to byly dány důvody.

Ve vztahu ke všem napadeným rozhodnutím žalobce uvedl, že není odůvodněna výše exekučních nákladů; pouhý odkaz na právní předpis nepostačí. O výši exekučních nákladů se poprvé rozhoduje až v exekučním příkazu a rovněž se jimi zasahuje do majetkové sféry daňového subjektu. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 sp. zn. 22 Ca 450/2000, ze kterého vyplývá, že odůvodnění musí obsahovat všechny rozhodné skutečnosti, což se v daném případě nestalo, ačkoliv z ustanovení § 102 odst. 2 daňového řádu vyplývá nutnost odůvodnění rozhodnutí. Pokud žalovaný uvedl, že zmíněný rozsudek není veřejně dostupný, a nemohl tak posoudit, zda na případ žalobce dopadá či nikoli, měl dle názoru žalobce učinit kroky, aby rozhodnutí soudu získal. Tím se tedy žalovaný dostatečně nevypořádal s argumentací žalobce. Jeho závěr, že je veřejně známou skutečností, že v případě nařízení daňové exekuce se vymáhaný nedoplatek zvyšuje o úroky z prodlení a rovněž o exekuční náklady, považuje žalobce za nesprávný.

Žalobce dále tvrdil, že žalovaný nebyl místně příslušný k rozhodnutí věci, a to s přihlédnutím k sídlu žalobce v obci Úvalno. Došlo tak k porušení § 5 a § 175 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Rozhodnutí o námitkách jsou i po opravě výroku nadále vnitřně nesourodá, zmatečná a nepřezkoumatelná, tedy nezákonná. Žalovaný sice změnil výrok exekučních příkazů, ale námitky žalobce zamítl s velmi nepřesvědčivým odůvodněním. Nijak se nevypořádal s tvrzením žalobce o nesmyslných odkazech v exekučních příkazech, a nijak tedy nenapravil zřejmě základní vadu, která musí vést k jejich zrušení, neboť neuvedl konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být jakákoli exekuce vedena. Žalobci totiž není známo nic o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce. Žalobce si je vědom, že žalovaný vydal vůči žalobci desítky různých exekučních příkazů s naprosto nesrozumitelným obsahem, byť k námitkám žalobce tento obsah formálně učinil již alespoň srozumitelným, avšak žádný exekuční titul tím samozřejmě nezaložil. Podle žalobce je počínání žalovaného zřejmě systémovým selháním. Pokud zcela absentuje základ oprávnění žalovaného vést konkrétní exekuční řízení, absentuje pravomoc žalovaného rozhodnutí o námitkách vydat, a tudíž musí být taková rozhodnutí zrušena. K tomu žalobce poukázal na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce navrhl, aby soud napadené exekuční příkazy ve znění rozhodnutí o námitkách zrušil.

V podání ze dne 19. 12. 2014, označeném jako „Doplňující vyjádření žalobce a souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání“, žalobce uvedl, že studiem obsahu vyjádření žalovaného v jiné věci vedené pod sp. zn. 5 Af 54/2014 zjistil chybu v doručování podkladového rozhodnutí, které správní orgán zaslal do datové schránky třetí osobě. Dodatečné platební výměry byly doručeny do datové schránky advokáta Mgr. Ing. Jana Krejsy, který však nebyl zástupcem žalobce. Zástupcem žalobce byl advokát Mgr. David Neveselý; Mgr. Ing. Jan Krejsa byl pouze jeho substitutem a žalobci nikdy žádné platební výměry nepředal, neboť s ním účastník řízení v žádném vztahu nikdy nebyl. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003 č. j. 1 Af 4/2003-48 o neúčinnosti doručování rozhodnutí substitutům a nikoliv účastníkům řízení či jejich zástupcům. Podkladová rozhodnutí tak nenabyla právní moci, následná exekuce byla vedena neoprávněně na základě nepravomocných a nedoručených rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobám ve vztahu k exekučním příkazům konstatoval, že došlo k formální chybě spočívající v tom, že byl posunut řádek popisu a řádek číselných hodnot o jedno místo. Například pod řádkem označeným jako „vydané dne“ byla uvedena částka nedoplatku, nebo naopak pod řádkem „na částku“ se namísto částky nedoplatku vytiskl datum. Nicméně hodnoty, jak datumové tak i peněžní, byly uvedeny správně. Po změně exekučních příkazů provedené rozhodnutími o námitkách se tato rozhodnutí stala bezvadnými. V exekučních příkazech byly exekuční tituly (dodatečné platební výměry) označeny číslem jednacím. Nad rámec ust. § 176 daňového řádu byly tyto exekuční tituly v době zahájené daňové exekuce nejen vykonatelné, ale i pravomocné.

Ve vztahu k rozhodnutím o námitkách žalovaný poukázal na odůvodnění těchto rozhodnutí a uvedl, že rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 sp. zn. 22 Ca 450/2000 se na danou věc nemůže vztahovat, neboť se jednalo o odůvodnění rozhodnutí ve věci neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. Pokud jde o exekuční náklady, tyto jsou automaticky přičítány k nedoplatku. To, že dochází k navýšení nedoplatku o tyto náklady, je veřejně známou skutečností. Výše a způsob stanovení exekučních nákladů je stanoven zákonem. Daňovému dlužníku byla známa výše vymáhaného nedoplatku, pro výpočet nákladů postačuje matematická operace v podobě výpočtu procentuální částky z vymáhaného nedoplatku. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že napadené exekuční příkazy nebyly řádně odůvodněny. K námitce místní nepřislušnosti pak uvedl, že místní příslušnost nebyla dána podle daňového řádu, ale podle článku 60 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/1992 Sb. ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává Celní kodex Společenství, podle něhož je místní příslušnost upravována jednotlivými členskými státy. Podle § 320 zákona č. 13/1993 Sb., lze podat celní prohlášení na propuštění zboží do celního režimu volný oběh nebo vývoz u kteréhokoliv celního úřadu. Žalobce je podal u Celního úřadu Praha 2, jehož nástupnickým správním úřadem se stal Celní úřad pro hl. m. Prahu. Tento celní úřad se tedy stal místně příslušným správcem nad výběrem a vymáháním vyměřeného cla. Dodatečně vyměřená částka cla vycházející z kontroly provedené Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj proto byla zaevidována k původní vyměřené částce. K námitce, že žalobci není známa existence jakéhokoliv rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena, žalovaný podotkl, že exekučně vymáhané nedoplatky vzešly z legitimně provedené kontroly po propuštění zboží. Žalobce byl s jejím výsledkem prokazatelně seznámen při podpisu Zprávy o provedené kontrole. Dodatečné platební výměry byly žalobci prokazatelně doručeny

prostřednictvím jeho zástupce formou datové zprávy zaslané do datové schránky jeho zástupce. Existují tedy vykonatelné a pravomocné exekuční tituly v podobě dodatečných platebních výměrů.

K námitce vadného doručení dodatečných platebních výměrů uplatněné v žalobcově podání ze dne 19. 12. 2014 žalovaný poukázal na rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 24. 2. 2015, č. j. 7315-9/2015-900000-304.1, s jehož názorem na doručování správního rozhodnutí v meritu věci do rukou substituta se ztotožnil.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl.

V podání ze dne 8. 8. 2017 žalovaný navrhl spojení žalob ke společnému řízení a žádal, aby byla při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí zohledněna Zpráva o kontrole po propuštění zboží ze dne 25. 3. 2014, č. j. 1364-30/2014-570000-51 (dále jen „Zpráva o kontrole“) a tato provedena jako důkaz.

V doplnění žaloby ze dne 9. 10. 2017 žalobce připustil, že exekuční příkazy obsahovaly na dvou místech číslo jednací, z toho v jednom případě v nepřezkoumatelném formátu včetně data. Samotné číslo jednací je však pro identifikaci vykonávaného rozhodnutí nedostatečné, neboť chybělo označení toho, kdo rozhodnutí vydal. Až na základě rozhodnutí o námitkách žalobce zjistil, o jaká vykonávaná rozhodnutí se jedná. Žalobce dále zopakoval námitku vadného doručení vykonávaných rozhodnutí substitutovi jeho zástupce Mgr. Ing. Janu Krejsovi.

V podání ze dne 12. 10. 2017 žalovaný navrhl přerušení řízení s tím, že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Af 50/2014 bylo v obsahově shodné věci rozsudkem ze dne 4. 10. 2017 žalobám vyhověno a žalovaný hodlá proti rozsudku, který dosud neobdržel, podávat kasační stížnost. Dále zopakoval svou argumentaci k vykonatelnosti dodatečných platebních výměrů jakožto podkladových rozhodnutí pro exekuční příkazy.

V podání ze dne 23. 10. 2017 žalovaný v reakci na doplnění žaloby ze dne 9. 10. 2017 uvedl, že nesrovnalosti exekučních příkazů byly napraveny rozhodnutími o námitkách. Údaj o celním úřadu, který vydal exekuční titul (dodatečný platební výměr), není zákonnou náležitostí exekučního příkazu. Žalobní bod, v němž je namítáno pochybení správního orgánu při doručování dodatečných platebních výměrů, v žalobách chyběl a žalobce se jej až nyní účelově snaží podřadit pod některý z dříve uplatněných žalobních bodů.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 10. 2017 setrvali účastníci na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích. Jak již bylo uvedeno shora, soud spojil žaloby ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 9 Af 64/2014. Soud dále zamítl návrh žalovaného na přerušení řízení, neboť se jedná o žaloby starší časové řady. Soud zamítl rovněž návrhy účastníků na doplnění dokazování, neboť dospěl k závěru, že o věci samé lze rozhodnout na základě listin, které jsou obsahem správních spisů vztahujících se k napadeným rozhodnutím; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud považoval za nadbytečné.

Z obsahu spisových materiálů vyplývají následující skutečnosti:

a) Dodatečným platebním výměrem (dále též jen „DPV“), který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 31. 3. 2014, zn. 1364-60/2014-570000-51 byla žalobci dodatečně doměřena částka cla ve výši 349.950,- Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně

doměřené částky dovozního cla ve výši 69.990,- Kč, celkem byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 419.940,- Kč. DPV byl doručen Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi fikcí dne 10. 4. 2014. Jmenovaný má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014 udělenou mu Mgr. Davidem Neveselým, advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 č. j. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky 419.940,- Kč

Exekučním příkazem ze dne 11. 6. 2014 č. 14510000192, č. j. 85610-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 424.790,- Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 8.494,- Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 433.284,- Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci do DS dne 22. 6. 2014. Proti exekučnímu příkazu podal žalobce zastoupený advokátem JUDr. Vítém Rybářem námitky ze dne 15. 7. 2014, ve kterých argumentoval v zásadě shodně jako v posléze podané žalobě.

Rozhodnutím žalovaného o námitce ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-60/2014-510000-11 byl výše uvedený exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce zpraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu neshledal žalovaný důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. Víta Rybáře doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 64/2014).

b) Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 2. 4. 2014, zn. 1364-86/2014-570000-51, byla žalobci dodatečně doměřena částka cla ve výši 485.823,- Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 97.165,- Kč, celkem byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 582.988,- Kč. DPV byl doručen Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi fikcí dne 10. 4. 2014. Jmenovaný má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014 udělenou mu Mgr. Davidem Neveselým, advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 č. j. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky 582.988,- Kč.

Exekucním příkazem ze dne 11. 6. 2014 č. 14510000178 č. j. 85453-2/2014-510000-42.1 byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 589.721,- Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 11.794,- Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 601.515,- Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014. Proti tomuto exekučnímu příkazu podal žalobce, zastoupen JUDr. Vitem Rybářem, advokátem, námitky ze dne 16. 7. 2014, ve kterých argumentoval v zásadě shodně jako v posléze podané žalobě.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-52/2014-510000-11 byl výše uvedený exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislusnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. Víta Rybáře doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 65/2014).

c) Dodatečným platebním výměrem, který byl vydán Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj dne 31. 3. 2014, zn. 1364-61/2014-570000-51 byla žalobci dodatečně doměřena částka cla ve výši 353.177,- Kč a penále ve výši 20 % z dodatečně doměřené částky dovozního cla ve výši 70.636,- Kč, celkem byla dodatečně vyměřena částka cla a penále ve výši 423.813,- Kč. DPV byl doručen Mgr. Ing. Janu Krejsovi, advokátovi fikcí dne 10. 4. 2014. Jmenovaný má ve spise založenou substituční plnou moc ze dne 21. 3. 2014 udělenou mu Mgr. Davidem Neveselým, advokátem žalobce dle plné moci ze dne 19. 3. 2014. Obě plné moci byly uděleny ve věci vyměření cla pod evidenčním číslem SPR: NK0017/13/570501 č. j. 62390-10/2013-570000-51, jakož i v navazujícím řízení, odvolacím řízení, v řízení před správními soudy v rozsahu práv a povinností podle zákona č. 150/2002 Sb.

Vyrozuměním o nedoplatku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 66712/2014-510000-41, doručeným do DS žalobce dne 30. 4. 2014, uvědomil žalovaný žalobce mj. o neuhrazení částky 423.813,- Kč.

Exekucním příkazem ze dne 11. 6. 2014 č. 14510000179, č. j. 85445-2/2014-510000-42.1, byla žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb k zaplacení nedoplatku včetně úroků z prodlení ve výši 428.708,- Kč s tím, že se dlužná částka zvyšuje podle § 182 a 183 daňového řádu o exekuční náklady za nařízení daňové exekuce ve výši 8.574,- Kč, celková výše vymáhaného nedoplatku tak činí 437.282,- Kč. Exekuční příkaz byl doručen žalobci dne 22. 6. 2014. Proti tomuto exekučnímu

příkazu podal žalobce, zastoupen JUDr. Vitem Rybářem, advokátem, námitky ze dne 16. 7. 2014, ve kterých argumentoval v zásadě shodně jako v posléze podané žalobě.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014, č. j. 109675-53/2014-510000-11 byl výše uvedený exekuční příkaz změněn tak, že bylo napraveno pochybení, které vzniklo při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, když došlo k posunutí číselného řádku směrem doleva a vypadl text „úroky z prodlení ve výši“ a text „splatný dne“ byl prohozen s textem „nedoplatek ve výši“ se závěrem, že hodnoty jak datumové, tak i peněžní byly uvedeny správně. Žalovaný poukázal na to, že správně bylo označeno rozhodnutí – DPV – jako exekuční titul, jím uložené plnění bylo správně vyčísleno, stejně jako výše úroku z prodlení, splatnost byla správně uvedena a celková výše nedoplatku (zatím bez exekučních nákladů) byla rovněž správně uvedena. Dále žalovaný uvedl, že úrok z prodlení je splatný okamžikem uplynutí lhůty splatnosti a vzniká ze zákona, o jeho výši je dlužník v rámci daňové exekuce spraven ve vydaném exekučním příkazu. Zbývající námitky o nedostatečném odůvodnění výše exekučních nákladů, o místní nepřislusnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu a o nedostatku náležitostí exekučního příkazu nebyly shledány důvodnými. Rozhodnutí o námitkách bylo žalobci prostřednictvím jeho advokáta JUDr. Víta Rybáře doručeno dne 12. 8. 2014 (věc vedená původně pod sp. zn. 9 Af 66/2014).

Ze shora uvedeného je zřejmé, že žaloby směřují jednak proti exekučním příkazům, jednak proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2014 o námitkách podaných žalobcem proti těmto exekučním příkazům. Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda lze podané žaloby v jejich celém rozsahu věcně projednat.

Posouzení projednatelnosti podaných žalob a důvodnosti žalobních námitek včetně posouzení včasnosti námitek nedoručení dodatečných platebních výměrů (exekučních titulů) oprávněnému zástupci žalobce, uplatněné v doplňujícím vyjádření žalobce ze dne 9. 12. 2014, závisí na tom, jakého charakteru jsou námitky proti exekučnímu příkazu upravené v § 159 daňového řádu a k jakému účelu slouží. Povaha námitek jako prostředku nápravy proti exekučnímu příkazu určuje rozsah přezkumu rozhodnutí, které je exekučním příkazem, a rozsah přezkumu rozhodnutí, které je rozhodnutím o námitkách.

Charakterem námitek se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015 č. j. 7 Afs 131/2015-32 (dostupný na www.nssoud.cz). Dospěl přitom k závěru, že námitky proti exekučnímu příkazu nelze považovat za řádný opravný prostředek, a to ani za řádný opravný prostředek sui generis. Proto lze žalobu ke správnímu soudu podat přímo proti exekučnímu příkazu, takže nelze vyloučit, že bude vedle sebe probíhat jak řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu u správního soudu, tak řízení u správního orgánu o námitkách proti shodnému exekučnímu příkazu.

Z uvedeného vyplývá, že na exekuční příkaz a na rozhodnutí o námitkách proti němu podaných je nutno pohlížet jako na samostatná rozhodnutí, která nelze považovat za rozhodnutí vydaná v jednom řízení.

Jsou-li exekuční příkaz a rozhodnutí o námitkách samostatnými a samostatně soudem přezkoumatelnými rozhodnutími, pak v případě vydání exekučního příkazu je nutno podat žalobu přímo proti exekučnímu příkazu bez ohledu na to, zda byly podány námitky či nikoliv a bez ohledu na to, zda o námitkách bylo či nebylo rozhodnuto.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že podal-li žalobce předmětné žaloby s uvedením, že je podává proti „exekučnímu příkazu ve znění rozhodnutí o námitkách“, bylo na soudu, aby posoudil žalobní námitky zvlášť ve vztahu k exekučním příkazům a zvlášť ve vztahu k rozhodnutím o námitkách, nikoliv aby posuzoval zákonnost rozhodnutí o námitkách ve spojení s exekučními příkazy. Jedná se totiž o samostatná rozhodnutí, která je možno napadnout samostatnými žalobami (viz výše). Tím byly dány i podmínky a rozsah přezkumu obou těchto druhů rozhodnutí a s tím spojené posouzení včasnosti námitek uplatněných až v doplňujících vyjádřeních žalobce ze dne 19. 12. 2014, rozvedené dále také v doplněních žalob ze dne 9. 10. 2017.

Ve vztahu k exekučním příkazům soud shledal, že nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se žalobami proti nim mohl věcně zabývat.

Podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V daném případě zvláštní zákon jinak nestanoví, platí proto obecná dvouměsíční lhůta.

Z obsahu správních spisů vyplývá, že exekuční příkazy ze dne 11. 6. 2014 byly žalobci doručeny dne 22. 6. 2014. Doručením exekučních příkazů počala žalobci běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby, která marně uplynula dne 22. 8. 2014 (§ 40 odst. 2 s.ř.s.).

Žaloby doručené Městskému soudu v Praze dne 13. 10. 2014 byly tedy v části, ve které se žalobce domáhal zrušení exekučních příkazů, podány po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl podán opožděně. Protože žaloby proti výše uvedeným exekučním příkazům byly podány po uplynutí zákonem stanovené lhůty, soud rozhodl ve výroku I. rozsudku, že žaloby se v části, ve které se žalobce domáhá zrušení exekučních příkazů, odmítají. Žalobními námitkami namířenými proti exekučním příkazům se proto soud nezabýval.

V části, v níž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 8. 8. 2014, však byly tytéž žaloby podány včas. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek č. j. 2 Afs 81/2004-54) dovozuje, že rozhodnutí o námitkách v daňovém řízení je rozhodnutím, které splňuje definiční znaky rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s.ř.s. Městský soud v Praze proto věcně přezkoumal napadená rozhodnutí o námitkách podle § 65 a násl. s.ř.s. v mezích včas uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloby v rozsahu směřujícím proti rozhodnutí o námitkách nejsou důvodné.

Žalobou napadená rozhodnutí o námitkách jsou rozhodnutími o specifickém způsobu nápravy exekučních příkazů vydaných v oblasti placení daní, zde na částky daňové povinnosti, která byla žalobci doměřena dodatečnými platebními výměry, které byly vydány ve vyměrovacím řízení a jež jsou exekučními tituly. V souzené věci žalovaný k námitkám žalobce řešil vady exekučních příkazů (nikoliv rozhodnutí o vyměření daně). Účelem podaných námitek bylo odstranění vad ve způsobu placení (vymáhání) daňové povinnosti. Žalovaný se proto zabýval námitkami žalobce proti postupu při placení daní a přisvědčil žalobci v jeho zásadní námitce proti exekučním příkazům, a sice že v těchto exekučních příkazech došlo k chybám v textu způsobujícím rozpor mezi číselným vyjádřením pohledávky

a určením času ve vztahu k textu, ke kterému se váží. Uznal, že chyby vznikly při přepisu dat tím, že došlo k posunutí číselného řádku a k vypadnutí a záměně určité části textu na řádcích. Z tohoto důvodu žalovaný vyhověl námitce žalobce a změnil exekuční příkazy tak, že v nich původně nesprávně umístěné údaje o daňové pohledávce nahradil správným umístěním těchto údajů v řádcích odpovídajících nadepsanému textu, při zachování správného čísla jednacího rozhodnutí, které je exekučním titulem. Ostatním námitkám žalobce poukazujícím na to, že uvedené vady způsobují nicotnost a nezákonnost exekučních příkazů, námitkám nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů a námitce místní nepříslušnosti Celního úřadu pro hlavní město Prahu pro vedení daňové exekuce nicméně žalovaný nevyhověl.

Na základě výše uvedeného neobstojí námitka žalobce, že žalovaný se nijak nevypořádal s jeho tvrzením (uplatněným v námitkách), že exekuční příkaz obsahuje nesmyslné odkazy. Žalovaný v napadených rozhodnutích na toto tvrzení reagoval a změnou výrokové části exekučního příkazu odstranil jeho zřejmou nesprávnost (slovy žalobce „nesmyslné odkazy“) spočívající v chybném uvedení údajů o exekučním titulu v části „Výkaz vykonatelných rozhodnutí“, pokud jde o číslo jednací rozhodnutí, datum jeho vydání, částku, na kterou bylo toto rozhodnutí vydáno, datum splatnosti, výši úroku z prodlení a výši aktuálního nedoplatku. V odůvodnění napadených rozhodnutí pak žalovaný v rámci vypořádání bodu 1 žalobcových námitek vysvětlil, že chyba vznikla při přepisu dat při vyhotovení exekučního příkazu, přičemž následně upřesnil, že peněžité plnění (ve výši uvedené ve výrokové části rozhodnutí o námitkách pod položkou „na částku“) bylo žalobci uloženo v nalézacím řízení Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, a to právě tím dodatečným platebním výměrem, jehož číslo jednací a datum vydání je rovněž specifikováno ve výrokové části rozhodnutí o námitkách. Ve vztahu k napadeným rozhodnutím o námitkách proto žalobce nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný v nich neuvedl konkrétní podkladové rozhodnutí, podle něhož by měla být exekuce vedena. K jeho argumentu, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce, soud uvádí, že z napadených rozhodnutí mohl žalobce bez jakýchkoliv obtíží zjistit, že zde existují rozhodnutí v podobě dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, která jsou exekučními tituly, na jejichž základě byly vydány předmětné exekuční příkazy. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí v rámci vypořádání bodu 1 žalobcových námitek výslovně konstatoval, že žalobce z částky (vyměřené konkrétním dodatečným platebním výměrem Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj) dobrovolně neuhradil nic, a proto mu musí být naprosto zřejmé (právě s ohledem na jasnou identifikaci rozhodnutí, kterým bylo peněžité plnění uloženo), co je předmětem daňové exekuce, resp. exekučního příkazu. S tímto názorem se soud plně ztotožňuje.

Pokud žalobce poukazoval na to, že nebylo uvedeno konkrétní pravomocné podkladové rozhodnutí, je nutno konstatovat, že daňovou exekuci lze vést i na základě nepravomocného rozhodnutí. Podstatná je skutečnost, zda je rozhodnutí, kterým je stanovena platební povinnost (zde dodatečné platební výměry) vykonatelné, a to bez ohledu na právní moc. Vykonatelnost dodatečných platebních výměrů vydaných Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, které byly v dané věci exekučním titulem, žalobce včas uplatněnými námitkami nezpochybil.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 4. 2017 č. j. 2 Afs 263/2016 – 80 vydaném ve věci týchž účastníků řízení, vykonatelnost exekučního titulu není otázkou, kterou by se měl správce daně v řízení o námitce zabývat z úřední povinnosti. V řízení o námitce se podle § 159 odst. 4 daňového řádu použije obdobně § 112 daňového řádu, který stanoví náležitosti odvolání. Podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu musí

odvolání obsahovat uvedení důvodů, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (zde úkonu správce daně při placení daní). Řízení o námitce je tedy v dispozici daňového subjektu, který vymezuje rozsah otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce (srov. § 102 odst. 3 daňového řádu). Otázkou vykonatelnosti exekučního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekučnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekučního titulu daňovým subjektem zpochybňována. V dané věci žalobce v námitkách proti exekučním příkazům ze dne 11. 6. 2014 namítl pouze neurčitost a vnitřní rozpornost exekučních příkazů v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekučního příkazu s odkazem na uvedené vady. Předmětné námitky a procesní postup žalobce ve věci však v žádném bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekučního titulu, na základě něhož byly exekuční příkazy vydány; ten byl přitom v exekučních příkazech vždy označen číslem jednacím. S ohledem na výše uvedené tedy žalovaný nepochybil, pokud se v rozhodnutích o námitkách nezabýval vykonatelností exekučního titulu ani se nevyjádřil k žalobcem neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení exekučního titulu. Napadená rozhodnutí o námitkách nelze z tohoto důvodu považovat za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů

Až v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014 učiněném po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.) žalobce poprvé namítl, že podkladová rozhodnutí (míněno dodatečné platební výměry vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj, které byly exekučním titulem pro vydání exekučních příkazů) nebyla řádně doručena jeho zástupci advokátu Mgr. Davidu Neveselému. Jak žalobce zjistil z vyjádření žalovaného v jiné věci, správní orgán předmětné dodatečné platební výměry doručil do datové schránky advokáta Mgr. Ing. Jana Krejsy, jemuž ale žalobce žádnou plnou moc k zastupování neudělil. Vzhledem k tomu, že v žalobě žádná námitka zpochybňující doručení předmětných dodatečných platebních výměrů žalobci, resp. jeho zástupci, obsažena nebyla, jedná se o opožděně uplatněnou námitku, k níž soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí přihlížet.

Žalobce sice tvrdí, že svou argumentací o nedoručení dodatečných platebních výměrů jeho zástupci toliko upřesnil v žalobě uplatněný žalobní bod, v němž namítal, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce, s tímto tvrzením se však soud neztotožnil. Námitka, kterou žalobce v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014 brojí proti tomu, že dodatečné platební výměry nebyly řádně doručeny jeho zástupci, se z povahy věci upíná ke konkrétním existujícím rozhodnutím správního orgánu (zde dodatečným platebním výměrům). Obsahem takové námitky není a logicky ani nemůže být zpochybňování existence doručovaného rozhodnutí (pokud by určité rozhodnutí neexistovalo, nebylo by možné ho komukoliv doručovat, a tím pádem by ani nemohlo dojít k žádným pochybením při jeho doručování). Žalobce v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014 nepopírá existenci předmětných dodatečných platebních výměrů či své povědomí o nich, ale poukazuje na konkrétní chyby, k nimž mělo ze strany správního orgánu dojít při jejich doručování. Podstata této námitky se tak zcela míjí s původním žalobním bodem, v němž žalobce popírá své povědomí o existenci jakéhokoliv rozhodnutí, které by mohlo být exekučním titulem. Námitku poukazující na nedoručení dodatečných platebních výměrů zástupci žalobce, která byla uplatněna v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 12. 2014, proto soud považuje za nový, samostatný žalobní bod, který není podřaditelný námitkám obsaženým v žalobě. Jak již bylo konstatováno shora, tento nový

žalobní bod nebyl uplatněn v zákonem stanovené lhůtě pro rozšíření žaloby, a soud k němu proto nepřihlížel.

Devátý senát úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze si je vědom toho, že jiný senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 4. 10. 2017 č. j. 10 Af 50/2014 – 65 vydaném ve skutkově a právně obdobné věci týchž účastníků řízení přisvědčil námitce žalobce o nedoručení dodatečných platebních výměrů, avšak devátý senát se s tímto posouzením věci neztotožňuje a považuje za nutné se od něj odchýlit.

Předně žalobce po vydání napadených rozhodnutí o námitkách nepochybně věděl o tom, že exekucním titulem pro vydání exekucních příkazů, proti nimž brojil svými námitkami, byly konkrétní dodatečné platební výměry vydané Celním úřadem pro Moravskoslezský kraj (viz výše). Obecně lze jistě souhlasit s tím, že námitku nedoručení exekucních titulů byl žalobce oprávněn uplatnit i v žalobě proti rozhodnutí o námitkách, jeho povinností však bylo učinit tak v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby (a rozšíření žalobních bodů), k čemuž nedošlo. Důvody, pro které není možné považovat námitku nedoručení dodatečných platebních výměrů za rozvedení námitek obsažených v žalobě, byly soudem popsány v předchozím odstavci tohoto rozsudku.

Odlišnost náhledu devátého senátu úseku správního soudnictví Městského soudu v Praze v otázce posouzení včasnosti námítky žalobce uplatněné v jeho doplňujícím vyjádření dne 19. 12. 2014 a následně opětovně argumentované v doplnění žaloby ze dne 9. 10. 2017 dále vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se charakteru námitek proti exekucnímu příkazu a rozsahu přezkumu rozhodnutí o námitkách správními soudy, a to v obdobné věci žalobce projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 Af 64/2014. V uvedené věci byl již výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 263/2016-80 zrušen rozsudek městského soudu proto, že městský soud nepatřičně vytýkal žalovanému, že se v rozhodnutí o námitkách nezabýval vykonatelností exekucního titulu a že se nevyjádřil ani k žalobcem neuplatněnému argumentu zpochybňujícímu řádné doručení dodatečných platebních výměrů. Nejvyšší správní soud uvedl, že z tohoto důvodu nelze rozhodnutí o námitkách považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak učinil městský soud, a výslovně uvedl, že městský soud v tomto ohledu věc nesprávně posoudil. Soud opětovně, jak učinil již výše, poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud při uvedeném náhledu vyšel právě z povahy řízení o námitce dle § 159 daňového řádu, kdy výslovně uvedl, že řízení o námitce je v dispozici daňového subjektu, který vymezuje rozsah otázek, kterými se správce daně v rozhodnutí o námitce musí zabývat a k nimž se musí vyjádřit v odůvodnění rozhodnutí o námitce. Otázkou vykonatelnosti exekucního titulu se tak správce daně v řízení o námitce proti exekucnímu příkazu zabývá v případě, kdy je tato vlastnost exekucního titulu daňovým subjektem zpochybňována. Nejvyšší správní soud výslovně upozornil na to, že žalobce v námitkách proti exekucním příkazům namítl pouze neurčitost a vnitřní rozpornost exekucních příkazů v důsledku chybně uvedených peněžních částek, absenci odůvodnění výše nákladů exekuce, místní nepřislušnost rozhodujícího orgánu a nicotnost exekucního příkazu s odkazem na uvedené vady (uplatnil tedy shodné námitky jako v nyní souzené věci). Nejvyšší správní soud uvedené námitky a procesní postup žalobce posoudil tak, že v žádném bodě nezpochybňovaly vykonatelnost exekucního titulu, na základě něhož byly exekucní příkazy vydány; ten byl přitom v exekucních příkazech vždy označen číslem jednacím. I v řízení, které přezkoumával Nejvyšší správní soud, došlo k tomu, že žalobce shodně uplatnil námitku nesprávného doručení dodatečných platebních výměrů (exekucních titulů) až v replice ze dne 19. 12. 2014. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku uvedl, že obecné tvrzení žalobce, že mu není nic známo o tom, že by existovalo jakékoliv rozhodnutí, podle něhož by proti němu měla být vedena exekuce je spíše účelové a nelze z něj dovozovat,

že žalobce zpochybňuje relevanci doručení dodatečných platebních výměrů substitutovi zástupce žalobce.

Městský soud v Praze na základě výše uvedené a zcela příléhavé judikatury Nejvyššího správního soudu neshledává žádný důvod pro zrušení napadených rozhodnutí o námitkách. Žalovaný vyhověl námitkám žalobce o nejasnosti a rozpornosti výroků exekučních příkazů, nedostatky těchto výroků odstranil a nápravu zajistil změnou těchto výroků tak, že exekuční příkazy jsou nyní srozumitelné a obsahují zákonem požadované náležitosti. Vykonatelnost exekučních titulů (dodatečných platebních výměrů) nebyla v řízení o námitkách zpochybněna, nebyla zpochybněna žalobami, které by byly proti exekučním příkazům podány v zákonné lhůtě, a v žalobách proti rozhodnutím o námitkách byly námitky týkající se vykonatelnosti exekučních titulů uplatněny až po zákonem stanovené lhůtě.

Ostatní námitky žalobce týkající se nicotnosti a nezákonnosti exekučních příkazů, nákladů exekuce a místní nepřislušnosti orgánu, který exekuci vedl, kterým žalovaný v napadených rozhodnutích o námitkách nevyhověl, soud neshledal důvodnými. Ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku desátého senátu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 10 Af 50/2014-65 a rozsudku jedenáctého senátu ze dne 16. 9. 2016, č. j. 11 Af 64/2014-83, který v tomto rozsahu nebyl zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 2 Afs 263/2016-80 dotčen, soud k těmto dalším žalobním námitkám uvádí:

Žalobce tvrdil, že k vedení exekučního řízení byl místně příslušný celní úřad, v jehož působnosti se nachází jeho sídlo, tedy Celní úřad pro Moravskoslezský kraj. Žalovaný naopak svou místní příslušnost opíral o ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona, neboť celní prohlášení na propuštění zboží v nyní projednávané věci bylo podáno u Celního úřadu Praha 2, tedy právního předchůdce žalovaného.

Podle § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona je k doměření cla mimo jiné příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu. Podle § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona se subsidiárně k celnímu zákonu užije daňový řád. Ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona uvádí, že „[c]elní prohlášení na propuštění zboží do režimu volného oběhu nebo režimu vývozu lze podat u kteréhokoliv celního úřadu, nestanoví-li tento zákon, zvláštní právní předpis, přímo použitelný předpis Evropské unie nebo mezinárodní smlouva jinak“. Ustanovení § 320 odst. 5 až 9 celního zákona potom upravují místní příslušnost celních orgánů v některých řízeních, nikoliv však v řízení exekucím.

Podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost správce daně řídí u právnické osoby jejím sídlem. Hlava V. daňového řádu, která upravuje placení daní, neobsahuje žádná relevantní zvláštní ustanovení o místní příslušnosti správce daně.

Soud je přesvědčen, že v nyní projednávané věci byl k vedení exekučního řízení podle § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona místně příslušný Celní úřad pro Moravskoslezský kraj, neboť právě v jeho obvodu má žalobce sídlo. Z výše uvedených právních předpisů nevyplývá, že by pro místní příslušnost v exekučním řízení bylo rozhodující, u kterého celního úřadu byla podána celní deklarace na zboží, za něž bylo doměřeno vymáhané clo. Z ustanovení § 320 odst. 3 celního zákona ve spojení s § 264 odst. 2 písm. a) celního zákona vyplývá pouze tolik, že žalovaný jako celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, by byl místně příslušný k doměření cla. Celní zákon však neobsahuje žádné ustanovení, které by upravovalo místní příslušnost při vymáhání cla, a tedy nezbyvá než uplatnit obecnou úpravu daňového řádu. Na tomto závěru nemůže nic

změnit ani tvrzení žalovaného, že doměřené clo se eviduje v souvislosti s původním výměrem Celního úřadu Praha 2, neboť vnitřní evidenční postupy celní správy bezpochyby nemohou změnit zákonná pravidla místní příslušnosti.

Místní nepřislusnost žalovaného tedy představuje vadu řízení, avšak ke zrušení napadených rozhodnutí může vést jen tehdy, pokud mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138). V rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Afs 36/2017-25 Nejvyšší správní soud uvedl k důsledkům, které má vydání rozhodnutí místně nepřislusným orgánem na jeho zákonnost, následující: *„Jak již bylo výše zmíněno, procesní práva nejsou samoučelná. Stěžovatelka kromě obecné výtky, že daňová kontrola provedená místně nepřislusným správcem daně automaticky zakládá nezákonnost vyměření daně, neuvedla žádnou konkrétní okolnost, v níž by bylo možno spatřovat zásah do jejích práv. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje tuto vadu za způsobilou ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného (respektive platebního výměru, který byl potvrzen žalovaným rozhodnutím).“* (bod 22 citovaného rozsudku).

Obdobně ani v nyní projednávané věci není důvodu se domnívat, že vydání exekučních příkazů místně nepřislusným celním orgánem reálně zkrátilo práva žalobce. Žalobce ostatně ani netvrdil, v čem by takové zkrácení mělo spočívat. Je nesporné, že exekuční příkazy, respektive rozhodnutí o námitkách byly vydány věcně příslusným celním úřadem, což pro zachování žalobcových práv postačuje. Vzhledem k tomu, že exekuční řízení i řízení o námitkách probíhala výhradně písemně, bylo z hlediska žalobce v zásadě nerozhodné, který z věcně příslusných celních úřadů řízení vede.

Pokud žalobce v této souvislosti namítal porušení ustanovení § 175 daňového řádu, učinil tak ve zcela obecné poloze. Není zřejmé, v čem mělo být ustanovení § 175 daňového řádu porušeno, když uvedené ustanovení upravuje způsoby vymáhání (jedním z nich je i daňová exekuce), stanoví, že způsob vymáhání nesmí být ve zjevném nepoměru k výši nedoplatku (nic takového žalobce nenamítá) a stanoví, že správce daně je při vymáhání nedoplatku příslusný k jeho vybrání (ani zde žalobce žádné konkrétní námitky neuvádí). Soud proto námitku o místní příslusnosti neshledal důvodnou.

Žalobce dále tvrdil, že v napadených rozhodnutích není odůvodněna výše exekučních nákladů, a že pouhý odkaz na právní předpis nepostačuje. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2001 sp. zn. 22 Ca 450/2000 s tím, že žalovaný neučinil žádný krok k tomu, aby tento rozsudek získal, a nemohl tedy posoudit, zda na daný případ tento rozsudek dopadá. K této námitce soud uvádí, že v případě, že účastník správního řízení odkazuje na rozhodnutí soudu v jiné věci, je na něm, aby toto rozhodnutí doložil. Není povinností správního orgánu obsah takového rozsudku zjišťovat, a to zejména v případě, kdy je poukazováno na zcela obecné tvrzení o náležitostech odůvodnění rozhodnutí, jež by mělo směřovat k přesvědčení účastníků řízení o správnosti rozhodnutí a postupu rozhodujícího orgánu. Pokud účastník řízení něco tvrdí, je na něm, aby své tvrzení doložil.

K námitce o nedostatku odůvodnění výše exekučních nákladů soud uvádí, že z exekučních příkazů je zřejmé, že dlužná částka, která je vždy konkrétně uvedena, se zvyšuje podle § 182 a § 183 daňového řádu o exekuční náklady, které v daném případě spočívají v nákladech za nařízení daňové exekuce. Z ustanovení § 182 daňového řádu vyplývá povinnost dlužníka hradit exekuční náklady s tím, že výši exekučních nákladů stanoví správce daně exekučním příkazem (§ 182 odst. 4 daňového řádu). Z ustanovení § 183 odst. 1

daňového řádu pak vyplývá, že náklady spočívající v nákladech za nařízení daňové exekuce činí 2 % z částky, pro kterou je daňová exekuce nařízena, nejméně však 500,- Kč a nejvýše 500 000,- Kč. Je tedy zřejmé, že výše nákladů řízení vyplývá ze zákona, přitom z odkazu na ustanovení § 183 daňového řádu je patrné, z jakého právního ustanovení při stanovení výše exekučních nákladů správní orgán vycházel. To, že celní úřad neuvedl explicitně způsob výpočtu exekučních nákladů (matematický výpočet a údaj, kolik činí 2 % z vymáhané částky), nelze považovat za vadu, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Ačkoliv jistě takový výpočet by přispěl k jednoznačnosti napadených rozhodnutí, skutečnost, že způsob výpočtu exekučních nákladů není uveden v odůvodnění napadených rozhodnutí ze dne 8. 8. 2014 ani v exekučním příkaze ze dne 30.6.2014, nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadených rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007 č. j. 7 Afs 171/2006-87, který byl sice vydán k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daně a poplatků, jehož aplikace na nyní platný daňový řád má však i nadále své opodstatnění s přihlédnutím k zásadě shodné právní úpravě provedené uvedenými právními předpisy).

To, co bylo uvedeno výše, platí obdobně ve vztahu k úrokům z prodlení, když z právního předpisu explicitně vyplývá, že v případě, že nedojde ke včasné úhradě dlužné částky, zvyšuje se tato částka o úrok z prodlení. Obdobně jako u exekučních nákladů jde o právní úpravu, která z právních předpisů vyplývá zcela nepochybně a jednoznačně a jestliže výslovná právní úprava stanoví, že v případě, že dojde k pozdní úhradě daňového dluhu, zvyšuje se nedoplatek o úroky z prodlení, je nutno toto výslovné právní ustanovení akceptovat a lze tuto skutečnost považovat za skutečnost, která je veřejně známou, neboť je důvodně nutno předpokládat, že pokud určitý subjekt vykonává činnost, v jejímž rámci podléhá určité zákonem stanovené povinnosti (zde povinnost hradit clo ve správné výši), je seznámen s právními předpisy, které se k jeho činnosti vztahují.

Lze shrnout, že žalovaný při vydání napadených rozhodnutí o námitkách postupoval v souladu se zákonem. Rozhodnutí o námitkách jsou dostatečně určitá a srozumitelná a nejsou stížena ani žádnými vadami, které by způsobovaly jejich nicotnost. Soud proto žaloby v části, ve které se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014 o námitkách, druhým výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.

Třetí výrok rozsudku o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný a žalovanému, který měl úspěch, žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Závěrem soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobami napadené exekuční příkazy a rozhodnutí žalovaného o námitkách netvoří jeden celek, ale je nutno na ně hledět jako na samostatná rozhodnutí, netrval na zaplacení soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům, neboť v této části byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby, což znamená, že soud by byl povinen tyto soudní poplatky podle § 6a odst. 4 a § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, žalobci v plné výši vrátit. Vyměření soudních poplatků za žaloby proti exekučním příkazům by tak postrádalo jakýkoliv smysl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103

odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. října 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
V. B.